ידות הך פירכא °משום דידות למלקות נמי מייתי להו °ואין עונשין מן

מו א מיי' פ"ח מהל' נזירות הל' ב סמג קשריא לה למיכל בקדשים. כדכתיב וכפר עליה הכהן וטהרהה ואכילת קדשים מלוה היא כגון אכילת פסחים דהאשה נמי מחייבא: סיסי במה מלינו מנדרים או. הא דאקשי הכא גבי הפרה ולא אקשי לעיל גבי

:עשין קפו מו ב מיי שם פ״ב הלי יו סמג לאוין רנ: קמג לאוין רנ: ג טוש"ע יו"ד סי' ריט[מעי' ג:ז:

[ד מיי שם פ"ג הל' א :[3

יז ה מיי פ״א מהלי נדרים הלי כג סמג לאוין רמב טוש״ע יו״ד סיי רו סעי׳ א:

מוסף רש"י

ואם גילח על אחת משלשתן יצא. חטאת או עולה או שלמים, דג׳ קרבטת כתובין בו ואמריען במפרי דבי רב ואחר ישחה הנזיר יין, אחר מעשה יחידי (ערכין כא. וכעי"ז זבחים נה. עי"ש)**.**

תוספות גילח על אחת משלשתו יצא. כי נזיר היה לענין שמביא ג' קרבנות מטאת ועולה ושלמים ויצא לענין שיהא מותר ביין ולא לעבור משום בל תאחר קמ"ל: מאי חידושו ממחר קמיני. מאי הירושו היו טור ממילל חייב להביל קרכן: השאת להביל לבפרה קאתי. ושייך כל מלחר לכל מור לל לכפרה קאתי ושייך כל מלחר לכל מור לל לכפרה קאמי ולכך ליכל כל מלחר: והרי השאת כל מלחר: והרי השאת כל מלחר: בל מחחר: והדי המאת יולדת. דמשמע ליה דאיתא בכלל שאר חטאות חימה מיקשי ליה אתאי איצטרין היקשא לקרבן יחיד דליתיה בכלל שאר חטאות: ההיא בכלל שאר חטאות: ההיא ה**א** שריא ליה למיכל קא שויא ליווי לטיבל בקדשים. אע"ג דנזיר נמי שרי ליה (נמי) לשתות ביין אין זה מצוה אבל לאכול נדן זה מנוה היא דכחיב בקדשים מצוה היא דכחיב ואכלו אותם אשר כופר חכנו חותכו חותכ משר כופר בהם הלכן שיין ביה: למה לי היקשא. אבל לעיל גבי בל תאחר לא פריך דאין עושין מן הדין אבל לא מיתר גבי בל יחל מילי למיתר גבי בל יחל שייך האחי בתה מצינו דלא שייך באחר בתה מצינו דלא שייך בתחומה בתה בל החומה בתה בל החומה בתה בל החומה בתה בהם המנינו דלא שייך בתחומה בתה בתה בתה בתה בתחומה בתה בתה בתה בתחומה בתה בתחומה בתה בתחומה בתה בתחומה בתה בתחומה בתחומ . נמי הכא דטעמא דמפר בנזירות נמי יש עינוי נפש: נדרים לית ליה קיצותא. וכנדרים כי נדר סתם לעולם הוא אבל נזירות אימא לא דסתם נזירות מיננה לה לסנום להירונ שלשים יום קמ"ל דהך עינוי נפש ומיפר: אמר שמואל בכולן עד שיאמר כו'. פירוש דמודרני ממך לאו כלום לחודיה אבל שאני אוכל לחודיה ודאי אחור

קיצותה. הילכך דין הוא שיפר שלא תלטער בביתו עולמית. וכי תימא כיון דנזירות אית ליה קיצותא נקיש נמי נדרים לנזירות ונימא סתם נדרים שלשים יום ליתא דלשון נדר כולל נדרי הקדש ונדרי איסור וכיון דנדרי בהמה למזבח קדשה עולמית נדרי איסור נמי דכוותייהו דשפיר דמי לאקושי נדרים להדדי: בכולן עד שיאמר שאני אוכל. בכולן דהיינו מודרני מופרשני מרוחקני דמתני' עד שיאמר וכו' כלומר דמתני' חדא קתני ושאני אוכל אמודרני מופרשני קאי דאי לאו הכי לא משמע איסור כלל ואפי׳ יד שאינו מוכיח לא הוי: מיתיבי מודר אני ממך וכו'. בשלמא מתני' לא קשיא עליה דשמואל דכיון דלא תני בה אלא חד אסור איכא למימר דסיפא פירושא דרישא אבל ברייתא דקתני אסור אסור משמע ליה דמילי מילי קתני דאי לא לא לימא אסור עד סיפא. ומתרץ ה״ק בד״א ומש״ה שייך למיתני אסור באמצע דבריו. ולקמן פריך א"כ אסור דסיפא למה לי ובדין הוא דליקשי ליה הכי מיד אלא דעדיפא מיניה מקשה ליה לפום סברת דמקשה: והסנית חיפכת. הך ברייתא לאו סיפא דברייתא דלעיל הוא דא"כ הוה ליה למימר

הדין אבל גבי הפרה שייך למפרך תיתי במה מלינו: משום דלים ליה הקדש לית להו קילותא שהמקדיש

אואם גילח על אחת משלשתז יצא לא ליעבור 🌣 🌣 עליה בבל תאחר קמ"ל ואיבעית אימא מאי חדושיה משום דלא מתפיסו בנדר והא דקא קשיא לך חטאת חלב חטאת חלב קאתיא לכפרה חמאת נזיר למאי אתיא ∘והרי חמאת יולדת דלא אתיא לכפרה ועבר עלה משום בל תאחר ההיא קא שריא לה למיכל בקדשי' אמר מר ומה נדרים האב מיפר נדרי בתו ובעל מיפר נדרי אשתו אף נזירות יהאב מיפר נזירות בתו ובעל מיפר נזירות אשתו למה לי היקשא תיתי במה מצינו מנדרים דילמא גבי נדרים הוא דמיפר °משום ידלא אית ליה קיצותא אבל גבי נזירות דאית ליה קיצותא ידםתם נזירות ל' יום אימא לא קמ"ל: האומר לחבירו מודר אני וכו': אמר שמואל -בכולן עד שיאמר שאני אוכל לך שאני מועם לך מיתיבי מודר אני ממך מופרשני ממך מרוחקני ממך ה"ז אסור שאני אוכל לך שאני מועם לך הייו אסור הכי קתני בד"א באומר שאני אוכל לך שאני מועם לך והתניא איפכא שאני אוכל לך שאני מועם לך אמור מודרני ממך ומופרשני ממך מרוחקני ממך ה"ז אסור תני הכי וכבר אמר מודרני אי הכי היינו רישא ועוד ִיּאסור אסור ל"ל למתני אלא אמר • שמואל מעמא דאמר שאני אוכל לך שאני מותר מועם לך הוא דאסור וחבירו אבל

טעמא דאמר נמי שאני אוכל לך הוא דאיהו אסור בלבד דמתני׳ בנודר בלבד האמר דאסור דקתני אסור: והא קתני סיפא: מודרני ממך וכו' הרי זה אסור. וליכא למימר דסיפא פירושא דרישא ובד"א קתני דומיא דאידך דבשאני אוכל לך

ליכא מאן דפליג דמיחסר: **חני הכי וכבר אמר**. כלומר וקמ"ל דאט"ג דכבר אמר מודרני ממך לריך לומר שאני אוכל לך דאי לא לא מיתסר: אי הכי היינו רישא. לאו רישא ממש קאמר אלא כיון דאייתי הך ברייתא קמייתא מקמי הך קרי לה רישא כלומר ראשונה. והכי פירושה אי אמרת בשלמה דבמודרני בלחוד אסור משו"ה שני האי תנה ונקט מודרני בסיפה כי היכי דלה נטעי למימר דחדה קתני ובד"ה קתני ואע"ג דאידך תנה לה חש דנטעי בהכי האי תנה רצה לבאר יותר אלה אי אמרת דחדה מילתה קתני הוה ליה להאי תנה נמי למיתני כאידך תנא וטפי שייך למתני בד"א מלמתני וכבר אמר: **ועוד אסור אסור ל"ל למסני.** כלומר אסור דסיפא קשיא ליה: אלא ה"ק שמואל. דודאי שמואל גופיה מודה דהנך מתנייתא מילי מילי קתני דבכל חד מתסר אלא מיהו קאמר דמתני' חדא קתני דאי מילי מילי קחני היכי חני בחד אסור דלא שוו דבמודרני ממך שניהם אסורין ובשאני אוכל לך הוא אסור וחבירו מותר בשלמא מתנייתא קחני אסור אסור ומשמע שפיר כל חד וחד כדיניה אלא מתני' אי מילי מילי נמי קתני אסור אסור ה"ל למתני אלא ודאי חדא קתני והוא אסור וחבירו מותר ומש"ה קאמר דהאי דינא ליתא אלא באומר נמי שאני אוכל לך אבל מודרני ממך לחוד שניהם אסורין. ואיכא למידק לפום סברא דמקשה דמחני׳ מילי מילי מתני היכי קאמר שאני אוכל לך אסור דמה נפשך אי דאמר בהדיא קונם שאני אוכל לך נדר גמור הוא ולא יד ובמחני׳ קחני לה גבי ידוח ואי דלא אמר קונם דילמא דאכילנא משמע ולא מיחסר כלל י"ל לעולם דלא אמר קונם וכ"ח נימא דאכילנא קאמר א"כ מאי לישנא דשאני אוכל לך אוכל לך הוה ליה למימר אלא ודאי כיון דקאמר שאני ה"ק מה שאני אוכל משלך יהא אי זה דבר ומאי ניהו קונם ומשום האי טעמא נמי ליכא לאקשויי אמאי אמרינן דהוי יד לנדר ולא אמרינן דלהוי יד לשבועה משום דשאני משמע שהוא מזכיר החפץ דהיינו מה שיאכל וכי האי גוונא שייך בנדר ולא שייך בשבועה. וא"ח חינח למאן דגרים במתני' שאני בלא יו"ד אבל למאן דגרס שאיני ביו"ד קשיא דאי לא הזכיר קונם נימא דיד הוא לשבועה ולא לנדר דהאי לישנא דשבועה מיסר נפשיה אחפצא ואי בשהזכיר קונם נדר הוא ולא יד והיכי תני ליה גבי ידות. יש לותר לעולם בשהזכיר קונם ואפילו הכי כיון דאתר ליה בלשון שבועה דהיינו שאיני דהוא מיסר נפשיה אחפלא הוה ליה יד לנדר ולא נדר גמור דנדר שאמרו בלשון שבועה הכי דיניה וכמו שכחבתי למעלה (ב: ד״ה איידי):

> אוכל לד: מיתיבי מודרני

שאם גילה על אחת משלשתן. דנזיר חייב שלש קרבנות עולה חטאת ושלמים כדכתיב והקריב את קרבנו לה' כבש בן שנתו תמים וגו' (במדבר 1) ואם לא הביא אלא חטאת מגלח עליו והיינו חידוש משא"כ בשאר קרבנות ולהכי אימא אינו עובר בבל תאחר קמ"ל: ואב"א מאי חידושיה דאין

מתפיסו בנדר. כדאמרינן לעיל דאי אמר הרי עלי חטאת וזיר לא מתפים ליה: אתיא לכפרה. דהאי לריך כפרה משום חלב שאכל וכיון דלכפרה קא אתי קאי בבל תאחר אבל נזיר לא עביד שום חטא דליבעי כפרה: **תיתי במה מלינו.** בנדרים אב מיפר: אבל גבי נוירות דאית ליה קיצותה. דכיון דלה מיתסר הלה עד חותו זמן ימתין עד לזמן ולח ליעבור ליה קא משמע לן היקישא דאהיקישא ליכא למיפרך כמו במה מלינו: אמר שמואל בכולן. בכל הני דקתני במתני' מודר אני ממך מופרשני ממך וכו' לא הוי נדר ועד שיאמר שאני אוכל לך לא מיתסר באותו (ה) דבר: הכי קתני. כלומר חסורי מיחסרא: במה דברים אמורים. דאסור כי אמר מודר אני באומר נמי שאני אוכל לך: והתניא איפכא. דלא מלית אמרת בד"א: תני הכי. דהכי קתני שאני אוכל לך ושאני טועם וכבר אמר מעיקרא מודרני ממך אסור אבל אמר שאני אוכל לך בלבד או מודרני ממך אינו אסור אא"כ אמר לתרוייהו דהיינו נדר גמור: אי הכי היינו נמי רישת. דקתני מודרני ממך בברייתה קמה: ועוד. הי הכי הוא כדתרנת תרי זימני אסור למה לי

למיתני: אלא. הכי אמר שמואל

הגהות מהר"ב רנשבורנ

א] בהר"ן ד"ה מימי במה מלינו וכו'. נ"ב מבואר דמידי דאמי' ממה מלינו אין לוקין עליו דגם בזה אמרינן אין עונשין מן הדין וכמדומני נסתפקו בזה המשנה למלך והאחרונים

פירוש הרא"ש

ואם גילח על אחת משלשתן יצא. ומותר לשתות יין וליטמא למתים וישלים קרבנותיו ומשנה היא בפ' ג' מינין (ד' לבפרה. ועל איחור כפרתו ראוי הוא שיעבור בבל תאחר: קא שריא לה למיכל בקדשים. שאכילת קדשים מצוה היא דכתיב יאכלו אותם אשר כפר בהם יטוד שלא יבואו לידי נוחר

דאמור ועוד שלה יצורות במה מציבו. מנדרים האי מה מציע לאו דוקא הוא אלא בעירות היינו נדרי ענוי נפש עלמן: ומשני דילמא היינו בהירות במה מציבו. מנדרים האי מה מציע לאו דוקא הוא אלא בעירות היינו נדרי ענוי נפש עלמן: ומשני דילמא והיקפידה חורה שלא מתגנה על בעלה: שאני אובל לך. כלומר בקונם יהא עלי מה שאוכל לך וליי. באיני אוכל לך באין באיאבר שאני אובל לך בלי. בכל גי לשונית האחוריון ברישא אם אמי אובל לך בלי. בכל גי לשונית האחוריון ברישא אם אלה לחד מהם אלי מועם לך ומיהו שאני אובל לך בלי. בכל גי לשונית האחוריון ברישא אם אלה לחד מהם אלי מועם לך ומיהו שאני אובל לך בלי באלה שלי מועם: מירה שמוע הואה לחדבי מבוך דאסור והאי דנקט הני שלשה לשונית דרישא לאשמועינן דאינן מועילים בלא שאני אוכל שלי נועם: מיריבי מודרבי מבוך דאסור והאי דנקט היי שלה אלה אלח המניא סיפא את הואר לדברייתא אמריים יא ובקר ברייתא לא שייך לשטיי בדייא כיון דקתני ברישא אלי אוכל לך ודמיק לשניי וכבר אתר מודרני מתך לאשמועינן דמודרני מתך לא אתר כלום עד שיאתר שאני הריים ברישא ומירו אלי אוכל לחודיה אסור: אי הבי הייבו רישא. כלותר היינו ברישא לא המתר ושלה לאמון ולברן וכבר אתר וותר הים ראי לשונית מודכני מתך מהלה ומחוקת בריים לא שות ליחא לדשמאל ובמודרני מתך תהלה לחודיה מיסור ושבי אלו בלחדרני מתך לאור לוש בלשו בדיא לא שול של לדשמאל ובמודרני מתך תהלה לחודיה מיסור ושבי המודרני מתך אשור לפור בלשון בדיא לא שול של לדשמאל ובמודרני מתך השלה לחודיה מיסור לשה אל השור לשה לה אתר מור לחוף איסור הלהה: ועוד אסור לשה לה אתר היים במודרני מתך אסור ואפין.

דאמר

שניהם אסורין דמודרני ממך משמע ממוני וממונך עלי וברייתא דקתני מודרני ממך אסור שניהם אסורים קאמר והא דלא מני שניהם אסורים משום דמגא ברישא שאני טועם לך דאז אינו אסור אלא מודר:

מנחות ה. ערכין כא.], ב) [מיר ה. ושם נסמן], ב) [מיר ה. ושם נסמן], ג) וע' תוס' מו"ק כב: ד"ה ד"ה אם כן], ד) [ויקרא יב], ד"ע מוד"ה א"ה,

הגהות הב"ח וכו׳ באותו נדר הס״ל:

גליון הש"ם גמ' והרי חשאת יולדת דלא אתיא לבפרה. ממוה לי מהיכן פשוט יותר חטאת יולדת מחטאת נזיר וכמו דהיינו אומרים דחנואת נזיר אינו בבל תאחר כיון דלא מתפיס בנדר וקרא דכי ידרשנו לא איירי בכל חטאות אלא בחטאת חלב לא היינו מוקמי׳ לקרא בחטאת יולדת והיינו בקרט בטקטוע יוכדע וסיינו אומרים באמת דחטאת יולדת ליכא בל תאחר אלא לבתר דדרשה מהיקשא דבחטאת נזיר איכא ב"ת ה"נ בחטאת יולדת ול"ע: שם משום דלא אית ליה קיצותא. עיין לקמן דף כ ע"ל תד"ה מי מנדר: שם ועוד אסור אסור למ"ל. עיין ננכורות מ"ל. ע"ן בככורות לא ע"ב תד"ה א"כ: בהר"ן ד"ה תיתי במה מצינו. משום מצינו. משום דידות למלקות. ע' לקמן דף ז' בהר"ן ד"ה מודה היה ר"ע: בא"ד ואין עונשין מן הדין. עיין מ"ל פ"צ הי"ו מהלי מירות:

הבאים אחריו: